

سند راهبردی قانون مدافعان حقوق کارگر

در دومین مجمع عمومی قانون مدافعان حقوق کارگر، تحولات و تغییرات در نظام سرمایه‌داری جهانی و همچنین تغییرات جدید در ایران مورد بحث و بررسی قرار گرفت و وضعیت طبقه‌ی کارگر و مبارزات سراسری آنها برای به دست آوردن حقوق‌شان مطرح شد. وظایف فعالان کارگری، حرکت‌های گذشته و حال آنها هم مورد نقد و بررسی قرار گرفت.

در انتها دو سند در ارتباط با مسائل روز و وظایف قانون ارائه و به نظرخواهی گذاشته شد. در این اسناد وظایف آینده‌ی قانون و چشم‌انداز حرکت‌های جنبش کارگری در سال پیش رو تحلیل شده مورد تایید و تصویب قرار گرفت و تصمیم گرفته شد برای ایجاد تحرک بیشتر در سطح جنبش کارگری انتشار عمومی باید تا چنانچه نظرات تکمیلی وجود دارد و یا نقدی بر آنها وارد است، اصلاح شود و این بحث و بررسی‌ها به اتحاد و همبستگی هرچه بیشتر جنبش کارگری کمک کند.

امید است که کارگران و فعالان مدافع حقوق کارگران، در برخورد با مسائل مطرح شده در این اسناد به ارتقاء نظری و عملی جنبش کارگری کمک کنند.

شرایط کنونی:

نظام سرمایه‌داری پس از گذراندن بحران‌های اخیر به خصوص بحران ۲۰۰۸ نتوانسته است خود را بازسازی کند و نظریه‌پردازان این نظام بر خلاف گذشته هیچ راه‌حل جدیدی را برای مقابله با این بحران ارائه نداده‌اند.

این نظام آخرین راه حل‌های خود را هم چنان در گسترش بازار آزاد، خصوصی‌سازی و فشار هرچه فزاینده‌تر بر نیروی کار قرار داده است. در سرتاسر کشورهای سرمایه‌داری تنها راه حل مقابله با بحران را کاستن از ارزش نیروی کار، پایین آوردن دستمزد و حذف تمام دستاوردهای مبارزاتی کارگران در ۲ قرن اخیر یافته است، فشار بر نیروی کار در حذف تمام خدمات عمومی سبب شده است تا بیکاری فقر، کودکان و زنان خیابانی هر روز افزایش یابد. بهداشت و آموزش و پرورش عمومی در تمام کشورهای سرمایه‌داری با سرعت هرچه بیشتر به سمت خصوصی‌سازی حرکت می‌کند و آخرین بقایای دولت‌های رفاه از میان جامعه کارگری رخت برمی‌بندد تا برای حفظ نظام سرمایه‌داری و سودهای سرمایه‌زمینه‌ی بیشتری فراهم شود. نظام سرمایه‌داری با افزایش سن بازنشستگی و حذف بیمه‌های تامین اجتماعی و خصوصی‌سازی کامل انرژی و خدمات اجتماعی تلاش دارد تا بحران‌های سرریز خود را حل کند و با انحصاری کردن هرچه بیشتر خدمات عمومی، نیروی کار را به شرایط قرون وسطایی بازگرداند.

در این زمینه جناح‌های مختلف سرمایه‌داری که تا قبل از بحران‌های اخیر بعضاً در برابر فشار بر نیروی کار مقاومت می‌کردند، اکنون برای حفظ نظام هم‌صدا شده و همگان طرفدار بازار آزاد و خصوصی‌سازی و برداشتن هرگونه اهرم حمایتی از نیروی کار شده‌اند.

در برابر، کارگران و زحمت‌کشان در سراسر جهان در مقابله با این تهاجم همه‌جانبه به نیروی کار، دست به مقاومت زده و از پیشرفته‌ترین کشورهای سرمایه‌داری تا عقب مانده‌ترین آن در برابر این تحمیل بی‌حقوقی و به غارت بردن

منابع عمومی ایستادگی می‌کنند. سرمایه‌داران تلاش بی‌وقفه‌ای را برای تصاحب اموال عمومی‌ای انجام می‌دهند که با کار و زحمت نسل‌های کارگری به وجود آمده است. دولت‌های سرمایه‌داری همراه با شرکت‌های بزرگ و کوچک و سرمایه‌های خصوصی، هر روز تلاش می‌کنند تا بیمارستان‌ها، مدارس، حمل و نقل و تاسیسات انرژی را که متعلق به نسل‌های پی در پی کارگران است با مبلغی اندک به تصاحب خود درآورند و اکثریت قاطع مردم تحت ستم را که مالکان اصلی این اموال هستند، از آن محروم کنند و در برابر، مردم به فقر کشیده شده را وادار کنند تا با کمترین دستمزد برای افزایش سود آنان در ساعت‌های طولانی شبانه روز نیروی کار خود را به فروش بگذارند. نظام سرمایه‌داری تلاش فراوان می‌کند تا با تکیه به قدرت نظامی خود منابع طبیعی را که متعلق به تمام انسان‌ها است به مالکیت خصوصی درآورد. فروش جنگل‌ها، زمین‌ها، مراتع، رودخانه‌ها، سواحل دریاها و چشمه‌ها به بخش خصوصی و محروم کردن اکثریت قاطع مردم از دسترسی به آن‌ها زمینه دیگری برای حفظ سودهای بادآورده‌ی سرمایه‌داران است و این نظام برای حفظ سلطه و سود خود دست به نابودی این منابع حیات انسانی زده است.

در کشور ما نیز سرمایه‌داری جدا از این روند کلی عمل نمی‌کند. جناح‌های مختلف سرمایه‌داری به رغم اختلافات بر سر سهم‌خواهی در قدرت و سرمایه، اما همگان بر خصوصی‌سازی و بازار آزاد و واگذاری خدمات عمومی به بخش خصوصی، وحدت دارند. جناح‌های مختلف سرمایه‌داری با تعبیرهای مختلف جبهه واحدی را در برابر نیروی کار تشکیل می‌دهند و همگان بر حفظ سودها و فشار بیشتر بر نیروی کار اختلاف چندانی ندارند.

در این میان کارگران و فعالان کارگری چاره‌ای جز اتحاد و همبستگی و فشرده‌تر کردن نیروی خود در برابر این تهاجم همه جانبه ندارند و هم چنان که در مبارزات اخیر خود نشان داده‌اند در برابر این ترفندهای سرمایه‌داری به هر ترتیب که توانسته، مقاومت کرده‌اند. کارگران و زحمت‌کشان در کشورهای مختلف سرمایه‌داری با مقاومت سراسری در برابر این سودطلبی سرمایه‌داران دست به اعتراضات سراسری زده‌اند، از کشورهایی مانند یونان، اسپانیا و پرتغال گرفته تا فرانسه، آلمان، بریتانیا، آمریکا، ترکیه و ... در همه جا شاهد رادیکال‌تر و فشرده‌تر شدن صفوف کارگران هستیم. در ایران نیز مبارزات کارگران به طور عمده به صورت خودجوش و پراکنده اما مداوم در برابر این تهاجمات ادامه دارد. امری که در چند سال گذشته شاهد آن بوده و هستیم. اما به دلیل عدم انسجام و همبستگی این مبارزات به رغم تمام تلاش کارگران و فعالان کارگری، تهاجمات نظام سرمایه‌داری به معیشت کارگران هم چنان ادامه دارد. در نتیجه وظیفه‌ی کارگران و فعالان کارگری است که در دو سطح مبارزات خود را گسترش دهند تا بتوانند در برابر این تهاجمات ایستادگی کرده، نظام سرمایه‌داری را وادار به عقب‌نشینی کنند و نظامی بر مبنای اصول انسانی که در آن همگان حق زندگی داشته باشند برقرار کنند.

این مهم جز با تلاش در دو وجه مبارزاتی امکان‌پذیر نمی‌باشد:

۱ - تلاش در جهت ایجاد تشکل‌های رادیکال در سطح کشوری و منطقه‌ای برای به دست آوردن ابتدائی‌ترین حقوق کارگری و انسانی از قبیل حق اشتغال، حق دستمزدی واقعی برای گذران یک زندگی شرافتمندانه با استانداردهای مورد قبول و حق بهداشت، مسکن و آموزش و پرورش، آزادی بیان و اندیشه و تغییرات اساسی در مناسبات اجتماعی.

۲ - تلاش در جهت هماهنگ کردن مبارزات کارگران در سطح یک کشور و از آن طریق همبستگی با جنبش‌های کارگری رادیکال در سطح جهانی برای به دست آوردن حقوق انسانی و یک زندگی شرافتمندانه و این مهم جز با هماهنگی و پیشرفت در هر دو زمینه امکان‌پذیر نخواهد بود.

علاوه بر دو مورد فوق که راهبرد اصلی کانون مدافعان حقوق کارگر خواهد بود، ارتباط نزدیک و مستمر با مبارزات و هماهنگی با خواسته‌های اقشار دیگری، که در شرایط کنونی تحت فشار نظام سرمایه‌داری هستند، باید در دستور کار قرار گیرد. جنبش دانشجویی و جنبش زنان به عنوان دو متحد اصلی جنبش کارگری، باید همواره مد نظر قرار گیرد و خواسته‌های مشترک با آنان در دستور کار جنبش کارگری باشد.